Stefan Boonen

Lowie

Van de vogel en de dief.

PELCKMANS

31 Hinkel

Ooit was Hinkel het ruigste dorp in het Binnenland. Met houthakkers zonder vingers, struikrovers zonder tanden. Elke ochtend hingen er onderbroeken in de bomen, zaten er bloedspatten op de vensters.

Een feest duurde er soms zeven dagen. Je had er mannen die nooit in bad gingen, meisjes die wel duizend scheldwoorden kenden. (En die nog gebruikten ook.)

Ouders vergaten soms, zeg maar dikwijls, dat ze kinderen hadden.

Op school was het niet veel beter, de meester was immers ook de bakker én de agent in Hinkel. Soms sloot hij boeven op in de kast achter in de klas.

Het dorp was een plek van lawaai en viezigheid.

Tot een oude koning orde op zaken stelde. Zo heet dat. Ook in het Binnenland moesten er wetten komen. Hij stuurde een stuk of twintig agenten naar Hinkel, hij liet het Hok bouwen én deelde tandenborstels uit. Er kwamen wc's en strenge wetten.

Het duurde niet lang voor Hinkel een dorp werd zoals er genoeg zijn.

Op het Plein staat een bordje: *Niet naar de zon kijken.*

Aan de rand van het dorp worden bezoekers gewaarschuwd voor draken.

Er is een barst die de vorm van een hart heeft. (Nu ja.)

Je hebt er een handvol winkels en een hotel en grasveldjes en straatjes zonder eind en standbeelden en een fabriek en dwars-

wegjes en allerlei mensen. Eén straatnaam herinnert nog aan die ruige tijd: de Knokweg.
Een saaie straat is dat, vlak bij het Plein, met zomaar wat huizen en een kapsalon; een smal huis met een blauwe deur en één hoog raam.

Al die dingen weet Lowie niet.
Ze schuilt aan de rand van het Hoogwoud. Bij een oude barst en een weiland met schapen. Over de velden heen kijkt ze naar de huizen in het dal.
Pas als het schemert, loopt ze langs een paadje de heuvel af. Ze kijkt nog één keer om. 'Dank je wel, meneer de bosgeest.'
Bij de eerste huizen van Hinkel blijft ze even staan.
Ze hoort zichzelf ademen.
Rustig nu.
Een man met een hond blijft staan en kijkt.
Doe on-op-vallend, herinnert ze zich de woorden van Rino. *Het kan dat je gezocht wordt.* Door wie dan? Meneer Simmer? Die vindt zijn eigen onderbroek niet eens. Ha.
Ze wrijft over de rimpel in haar voorhoofd. Lowie, denkt ze; wegloper, springkind, dief.
Als een schim sluipt ze die eerste avond door het dorp. Met haar schouder langs de muren. Kleine pasjes. Telkens met een boog om straatlantaarns heen.
Het is erg stil in Hinkel. En toch het gevoel dat ze bekeken wordt.

Ze maakt een rondje om de kerk en loopt een steegje in. Uit een kelder met een blauw raam klinkt luide muziek.
Terug, denkt ze, ga terug naar het Hoogwoud, daar is alles ... makkelijker.

Nee.
Ze komt voorbij een glazen deur met daarnaast een plaatje: *Hotel Jonson – kamers tegen halve prijs.* Ha, ze heeft niet eens een halve cent.
Bij de slager ruikt het naar gebakken spek. Op een vensterbank ligt een halve banaan.
Ze slaat een hoek om, uit het avondlicht doemt een grijs gebouw op. Politie. Op haar tenen sluipt ze verder. De ijzeren poort staat op een kier, er brandt licht op het eerste, een schaduw tekent donkere vlekken op het glas.
'Kommissaar', fluistert ze en draait zich gauw om.

Een ijzerwinkel. Tralies tegen halve prijs! Op de vensterbank zit een magere kat met drie poten.
Ha, ze is zelf een straatkat.
Het is al donker als ze op de Knokweg komt. In het midden is er een huis met een hoog raam. *Kapper Roedie*, staat er in witte letters en daarnaast een tekening van een zeilschip.
Lowie drukt haar neus tegen het glas. Een tafeltje met shampoos en haarlak en een fijne kam, spullen die ze kent uit de badkamer van mevrouw Simmer.
Er hangt een blad op.
Hulp gezocht.
Eerlijk loon.
O. Plots kriebelt het bij haar mondhoek. Voorbije zomer, toen het weken aan een stuk snikheet was, moest ze het haar van meneer Simmer knippen. Twee keer, zo kort mogelijk. Dat was niet zo moeilijk. Lowie leest het blad opnieuw.
Ze schudt haar hoofd, knikt. Wat zei Rino ook alweer: *zorg dat je niet opvalt*!

Er verschijnt een sluw lachje om haar lippen. Tuur-lijk! Ja! Opnieuw beginnen.

Dat blad hangt daar speciaal voor haar. Ze draait zich om en rent met grote passen een steegje in. Ha. Wat een geweldig plan. Op goed geluk klautert ze over een hek en verstopt zich in een stoffig werkhuis. Er staat een rek en op het onderste schap ligt een tuinschaar.

Dat is vast een goed teken, denkt Lowie

Met een droge mond, turend naar haar spiegelbeeld in een vuil raampje, knipt ze haar haren.

32 Jongens zijn in

Dinsdag.
In de Knokstraat staat de blauwe deur open. Binnen houdt kapper Roedie mevrouw Dwarsman een tekening voor.
Hij is nogal hoekig, aan haar is alles rond. Ze heeft krullend haar en een opvallend fonkelblauw glasoor. (Gekregen van haar man, toen ze nog getrouwd was.)
'Mooier nog dan de koningin van Zwitserland', zegt de kapper.
'Mhrm.' Mevrouw Dwarsman tuit haar lippen. 'Het is nogal kort, niet?'
'Nee hoor', antwoordt de kapper opgewekt.
'Is het niet te, eh', de vingers van mevrouw Dwarsman dansen langs haar oren. 'Te kronkelend?'
De kapper wappert met zijn tekening. 'Kronkelend is in.'
In de spiegel krult mevrouw Dwarsman haar lippen. Daarom komt ze hier graag. Kapper Roedie is met voorsprong haar favoriete man. Met zijn bakkebaarden, zijn vriendelijke blik, zijn slanke vingers. En natuurlijk zijn tekeningen. In vijf minuten kan de kapper je hoofd schetsen en hoe je nieuwe kapsel eruit zal zien.
Mevrouw Dwarsman beweegt haar duim. 'Je hebt iemand gevonden?'
'Ja.'
'En?'
'Op de eerste indruk kun je een huis bouwen', zegt de kapper.
Hij haalt de schaar uit zijn broekzak en knipt een gat in de lucht.

'Toch?'

Mevrouw Dwarsman kijkt hem verrast aan. 'Een huis?'

'Het is een beleefde jongen, dat bedoel ik.'

'Ach.' Ze zet haar voeten iets uit elkaar. Is 'vriendelijk zijn' tegenwoordig ook een talent? Ach ja, waarom niet? Ze sluit haar ogen. De komende twintig minuten wil ze zwijgen. Daar houdt ze nog het allermeest van; het geluid van de schaar.

Kapper Roedie blikt opzij en knipoogt naar zijn nieuwe hulp.

'Zal ik ...', begint de jongen meteen, of hij wil opspringen.

Rustig maar, denkt de kapper.

Die jongen meent dat elke vraag een bevel is.

Hoe hij daar zit, met zijn rechte rug, tegelijk nog meer verfrommeld dan vanmorgen. Toen hij aarzelend het kapsalon inkwam, met zachte stem vroeg of het blad waar was.

Waar. Gek om dat zo te zeggen.

'Heb je ervaring?' had de kapper gevraagd.

'N-nee, meneer. Een beetje.'

Een héél klein beetje dan. Want het kapsel van de jongen lijkt het werk van een houthakker. Een blinde houthakker.

'Hoe heet je?'

'Lo-, Lowie, meneer.'

Er doken wel twintig vragen op in het hoofd van de kapper. *Waar woon je? Je ouders? Wat doe je in Hinkel, Lowie? Kom je uit het Zuiden? Waar heb je vannacht geslapen?*

Ook was er iets, in de houding van de jongen, hoe hij daar stond, gespannen, zijn gladde huid, met zijn handen tegen zijn buik gevouwen, zijn schouders als stekels, iets, waardoor kapper Roedie de vragen opzij had geschoven.

De antwoorden kwamen later wel. Zo ging het vaak bij zijn

klanten, hier in Hinkel, maar ook vroeger aan boord, toen hij nog kapper op zee was. Wat dames en matrozen allemaal zeiden zonder dat hij ernaar vroeg. Soms meer dan ze eigenlijk wilden vertellen. Over de fouten die ze gemaakt hadden, over spijt en schaamte, over hun dromen, over de dingen die ze graag een keer wilden overdoen.

Ja, je moest mensen een kans geven, soms zelfs twee.

'Wat moet ik eerst doen, meneer?' vroeg de jongen vanmorgen. Meneer! Het was niet eens een grapje.

'Deze meneer heet Roedie', had de kapper geantwoord. 'Vandaag mag je leren met je ogen. Weet je wat dat betekent?'

Dat wist ze.